

Arrest

nr. 170 110 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 7 oktober 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 24 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.3. Via een op 13 juni 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 augustus 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 19 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[I.P.B.][...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24.11.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.10.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 03.06.2013 voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.10.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 24.11.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 27 mei 2007), van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 13.06.2013 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoekster kan zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoekster

Verzoekster kan zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoekster diende een eerste aanvraag in op 14.10.2011, daarbij voegde zij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

Op 24.11.2011 wordt de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaard.

Verzoekster diende gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 13.06.2013 die bevestigt dat de aandoening van verzoekster, bijna twee jaar na de initiële aanvraag, nog steeds levensbedreigend is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoekster. Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoekster te vormen en weigerde de situatie in Congo te onderzoeken.

Nu verzoekster een tweede aanvraag indiende, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster niet alleen nog altijd ernstig ziek is, maar ook de ernst van de aandoening specifiek erkent, weigert verwerende partij deze zelfs in overweging te nemen!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer et bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoekster erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, weigert men de tweede aanvraag van verzoekster in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd zou zijn. Dat dit kennelijk onredelijk is.

En bovendien flagrant onwaar! Het medisch attest dd 13.06.2013 vermeld immers duidelijk "découvert en décembre 2012".

Hoe kan de beslissing dd. 24.11.2011 de gezondheidstoestand van verzoekster reeds grondig onderzocht hebben, als deze pas ontstaan is eind 2012?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het dossier, van verzoekster niet grondig onderzocht heeft en slechts drogredenen heeft aangehaald om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: "Het voorgelegd medisch getuigschrift 24.11.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. "

Deze stelling van verwerende partij is flagrant onwaar! De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst zijn immers nooit onderzocht geweest! Het is dan ook onredelijk en flagrant onzorgvuldig van de tegenpartij om het tegengestelde te beweren!

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. "

Zelfs indien men vindt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Het volgende wordt bevestigd door arrest nr 9111 van 21.03.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster heeft het HIV-virus. Verwacht verwerende partij dat zij spontaan genezen zou zijn?! Of neemt men haar aandoening slechts serieus nadat ze overgaat in AIDS?!

Dit is niet alleen onredelijk, maar bovendien menonwaardig!

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Bovendien dient men eveneens te onderzoeken of de behandeling in het land van herkomst niet menonwaardig is. Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoekster dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! DVZ dient de actuele beschikbaarheid te onderzoeken!

Bovendien schendt DVZ hier flagrant het vertrouwensbeginsel! Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uittalingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

2. Aangaande de situatie in Congo

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Congo.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. '

Tot op heden blijft uw Raad zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel !

Verzoekster begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat zij de medische problematiek die zij inriep ter onderbouwing van deze aanvraag reeds aanhaalde bij een voorgaande aanvraag die werd afgewezen, waarbij deze problematiek, alsmede de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen, al uitvoerig werd onderzocht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoekster in staat om met voldoende kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoekster gaat met haar betoog, dat in de bestreden beslissing niets wordt vermeld inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst, voorbij aan het feit dat indien verweerder vaststelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag hij geen motivering meer dient te voorzien waaruit blijkt dat hij een toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria doorvoerde.

De bewering van verzoekster als zou in het arrest met nummer 9111 van de Raad van 21 maart 2008 zijn gesteld dat zelfs indien bij een herhaalde aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd geen nieuwe elementen worden aangehaald verweerder toch een onderzoek dient te doen inzake de situatie in het land van herkomst mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster via een op 7 oktober 2011 gedateerd schrijven een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij bracht hierbij een medisch attest aan waarin wordt

aangegeven dat zij geïnfecteerd is met HIV (fase 1) en dat een levenslange behandeling en opvolging is vereist. Op 24 november 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de door verzoekster aangevoerde medische problematiek geen reden vormde om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Hierbij verwees hij naar het advies van een ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat verzoekster kan reizen en dat zij geen nood heeft aan mantelzorg. De door verweerder aangestelde controlearts zette ook uitgebreid en met bronvermelding uiteen dat de medische zorgen en opvolging die verzoekster nodig heeft en de vereiste medicatie in haar land van herkomst zelf beschikbaar zijn. Tevens heeft deze arts toegelicht dat een medische behandeling voor verzoekster in Congo ook toegankelijk is. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde werd door de Raad verworpen bij arrest nummer 83 644 van 25 juni 2012.

Verzoekster diende via een op 13 juni 2013 gedateerd schrijven nogmaals een aanvraag in om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd. Zij voegde bij deze aanvraag een standaard medisch getuigschrift waarin opnieuw wordt vermeld dat bij haar een infectie met HIV (*“stade A”*) werd vastgesteld en dat een regelmatige opvolging en permanente behandeling van deze aandoening nodig is. De stellingname van verweerder dat uit dit nieuwe standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop de eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het om een nieuw gezondheidsprobleem gaat omdat de arts die het standaard medisch getuigschrift van 3 juni 2013 opstelde vermeldde dat de HIV-infectie pas in december 2012 werd ontdekt. Uit het standaard medisch getuigschrift van 19 september 2011 blijkt namelijk duidelijk dat men op dat moment reeds had vastgesteld dat verzoekster met HIV was geïnfecteerd. Verzoekster toont niet aan dat uit het standaard medische getuigschrift van 3 juni 2013 zou kunnen worden afgeleid dat haar gezondheidssituatie in die mate is gewijzigd dat er sprake is van een nieuw element.

Er dient te worden benadrukt dat bij de behandeling van de op 7 oktober 2011 gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werd vastgesteld dat het feit dat bij verzoekster HIV werd gedetecteerd niet toelaat te besluiten dat zij niet kan reizen of dat zij een reëel risico loopt om bij gebrek aan een adequate behandeling voor haar gezondheidsproblemen in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen. De door verweerder aangestelde controlearts stelde hierbij expliciet dat de nodige medische zorgen in Congo beschikbaar en toegankelijk zijn en zette uiteen op basis van welke gegevens hij tot dit besluit kwam. De bewering van verzoekster dat verweerder de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in haar land van herkomst nooit heeft onderzocht is dan ook slechts een ontkenning van de realiteit en haar verwijzing naar arresten waarin werd vastgesteld dat een dergelijk onderzoek niet gebeurde is niet relevant. De Raad merkt tevens op dat verzoekster zich in haar tweede aanvraag om, op basis van medische redenen, tot een verblijf te worden gemachtigd beperkt tot de loutere bewering dat zij de nodige medische opvolging en behandeling in Congo niet kan verkrijgen, waarmee zij de door de controlearts eerder gedane vaststellingen dat de medische behandeling die zij nodig heeft beschikbaar en toegankelijk is niet weerlegt en niet aantoonde dat er zich wijzigingen voordeden sedert het indienen van haar voorgaande aanvraag die door verweerder niet werd ingewilligd. In deze omstandigheden kan verzoekster niet worden gevolgd in haar argumentatie dat verweerder in casu de toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria had moeten overdoen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Daar verzoekster niet aantoont dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij bepaalde toezeggingen of beloften niet zou hebben gehonoreerd kan ook geen schending van het vertrouwensbeginsel worden vastgesteld.

3.2.6. Voorts moet nog worden gesteld dat verzoekster in gebreke blijft om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007 en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK